

ת"פ 32961/11/15 - מדינת ישראל נגד יהודה יוגד

בית משפט השלום בחדרה
16 ממרץ 2017

ת"פ 32961-11-15 מדינת ישראל נ' יוגד

לפני כבוד השופט אהוד קפלן
מדינת ישראל המאשימה

נגד יהודה יוגד הנואשם

nocchim:

ב"כ המאשימה: עו"ד שגיב אמיר

הנאשם: בעצמו

ב"כ הנואשם: עו"ד ברק כהן

הכרעת דין

כתב האישום:

1. הנואשם והמתלוונת היו בחזמו חברי סייעת מרצ במועצה העיר כפר-סבא.

ביום 15/3/15 שנייהם נכוו בחתונת מכר משותף באולם אקו בחדרה.

על פי הנטען בכתב האישום, הנואשם תקף את המתלוונת באופן שאחז בידו בכתפה, דחף אותה בחזקה והפילה ארצה.

כתוצאה מכך, נחבלה המתלוונת חבלה של ממש - פצע מדם.

בהתאם הירוע, כך נטען, אין הנואשם על המתלוונת בכך שאמר לה כי אם זה ימשיך, הוא יזרוק אותה לנחל
עמוד 1

חדירה, וזאת בכונה להפחידה ולהקניתה.

2. הוראות החקוק המיחסות לנאשם הן:

- א. **תקיפה הנורמת חבלה של ממש** - סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ג - 1977.
- ב. **איומים** - סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ג - 1977.

ראיות התביעה:

3. עדי התביעה מתחקלים לשתי קבוצות:

- אלו שנכחו באירוע ומעידים על מה שראו ושמעו כמקור ראשון.
- אלו שלא נכחו באירוע, חלקם באים לתאר אמרת קרבן אלימות סמוך לאחר המעשה, חלקם באים להסביר מדוע התלונה למשטרה לא הוגשה מיד לאחר האירוע, אלא רק בחולף הזמן.

4. המתלוננת העידה שבעודה מדברת עם הכלה, היא הרגישה שימושה תופס אותה ומטיח אותה על הרצפה. היא הרימה את הראש וראתה את הנאשם עומד מעלה וצועק שיירוק אותה לנחל ויטיבע אותה. היא מתעקשת שמדובר פיזי קל לא הייתה נופלת לרצפה, ומשוכנעת שהנאשם הפעיל עליה כוח על מנת להפילה ארצתה.

5. נתNAL בר-לב, בן דוד של החתן, עמד ליד הכלה והמתלוננת ברגע האירוע.

בבית המשפט הוא העיד לגבי הנאשם כי: "**הוא פשוט בא אליה ודוחף אותה.**"

העד התרשם שגם תקיפה מכונת ולא מגע שמכoon להסביר את תשומת-לבها. הוא העיד שמייד כשראה את האירוע אמר שהנאשם צרייך להיענש על מעשה.

הוא גם העיד שהנאשם אמר למATALוננת: "**אם זה ימשיך ככה, אני דוחף אותו לנחל.**"

6. יעל אלפנדרי, העידה שהנאשם דחף את המתלוננת על הרצפה, וכשהמתלוננת שאלה לפרש הדבר, אמרה: "**היא מצריך לדוחף אותו לנחל.**"

לענין "כבישת" או "אי-כבישת" העדות, העיד יעלי הרסגור-הנדין, ראש סיעת מרצ' בעיריית כפר-סבא, והסביר שהוא שיקול שלא לפגוע בתדמית הסיעה ולכן לא רצוי שתוגש תלונה למשטרה, אלא העדיף לבירר את העניין ברמה צו או אחרת, במוסדות הפנימיים של המפלגה. לימים, עזב הנאשם את הסיעה ואז הרצינול שעמד בבסיס ההחלטה שלא לפנות למשטרה, כבר לא היה בר-תוקף.

לענין אמרת המתלוננת סמוך לאחר מעשה - העידו הוריה ששמעו ממנה בסמוך Ach"c כי הותקפה. כמו כן, הוגשה תעודה רפואיית 1/15/6/6 (17 ימים לאחר האירוע) בה נאמר שהיימנים סימני פצע שפשיא ולטענתה נובעים מכך שנדרפה בחתוונה ביום 15/3/19. מאידך הוגש גם צילום של החבלה שנערכ' למחמת היום על ידי אביה של המתלוננת (ת/2).

ראיות ההגנה:

9. מטעם ההגנה העידו הנאשם ובת-זוגו שנכח באירוע, וכן חברותו לסיעה רoitל לנ-כהן ועופר ארובס, שלא נכחו באירוע, אלא העידו על מה שניתן לכנות כתיכים פנימיים בסיעת מר"ץ בעירייה, והלך רוח שנועד להשקייט את העניינים עד לפרישת הנאשם ו"להיכנס בו" (ובאשתו) לאחר פרישתו.

10. ה הנאשם העיד כי לא דחף את המתלוננת בכוונה לפגוע בה, אלא דחיפה קלה בכתף כדי להסביר את תשומת לבה ולמחות על דברים ששמע (או שנדמה ששמע) מפניו לפני זה, שפגעו בכבודה של אשתו.

לענין היום, העיד שלא איים לזרוק את המתלוננת לנחל, אלא הציע לה לשטוף את פניה במי הנחל ולהתרען. כך אמר גם בחקירהו במשטרה (ת/5) בשורה 38 "...אני אמרתי לה תלכי לנחל, משטפי פנים. לא זוכר. משחו בסגנון".

ה הנאשם הוודה שהיא נסעה.

11. אווה ורסנו יוגד, אשתו של הנאשם, העידה שהנ禀 שם יד על הכתף של המתלוננת והמתלוננת נפלה.

לגביה האים הנטען - העידה שאמר משה כמו "**התחמתת, תתקורי בנחל**".

דין והכרעה:

12. אין מחלוקת שהנ禀, בהיותו נסער, ניגש למטלוננת ודחף אותה קלות בכתפה (לטענתה דחיפה

חזקת מWOOD) והנאשם אינו מכחיש שהמתלוננת נפלה ונחבלת קלות.

למעשה בכך הקיימים היסוד העובדתי של עבירות התקיפה, ועל כך גם ב"כ הננאשם אינו חולק.

.13. עם זאת, עבירת התקיפה מצריכה גם יסוד נפשי של מודעות - כלפי טיב המעשה וככלפי התקיימות הנסיבות.

על התביעה להוכיח שהנאשם, אפילו אם לא חף לתקוף את המתלוננת, היה לפחות מודע לכך שהוא מבצע בה אקט פיזי אלים של תקיפה, נגד רצונה.

מודעתו של הננאשם היא מן הדברים שבלב, ובדרכ כלל, שלא קדמו לה דברים מפורשים וברורים, בית המשפט צריך להסיק על קיומה (או על אי קיומה) מהנסיבות כפי שהוכחו בפניו.

חלק מהnocחים סבורו שהנאשם התכוון לפגוע במתלוננת (כך לפי נתנהל בר-לב).

המתלוננת עצמה הבינה שהנאשם רק אחרי שנפלה, ומדובר לא ניתן למצוא סימוכין למודעתו של הננאשם באשר לביצוע אקט פלילי אלים.

משהbatchina שזה הננאם - הייתה משוכנעת שתקף אותה בידוען.

יעל אלפנדרי אמרה שהנאשם דחף את המתלוננת ולא השתמש במונח "כח", כלומר השתמשה במונח ניטרלי, טכני, שיכל ללמוד על קיומ הפסיכי של העבירה (שאינו שנייה במחלוקת) אך לא על היסוד הנפשי.

.14. כאמור, אין הננאם והן אשתו העידו שהנאשם שם למתלוננת יד על הכתף והוא נפלה.

מעדות שניהם עולה ניסיון להסביר את תשומת לבה של המתלוננת ולא ניסיון לפגוע בה פיזית.

נכונותו של רצף האירועים כפי שתואר על ידי הננאם ואשתו, לא הופרכה, וממילא לא ניתן לומר שההתביעה הוכיחה מעבר לספק סביר את התקיימות היסוד הנפשי של עבירת התקיפה.

אחרי הכל, לא כל מגע פיזי הוא תקיפה, ובהעדר מודעות לנסיבות - אין עבירה.

משכך, אני קובע שאשמה הננאם בעבירת התקיפה לא הוכחה ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט הפלילי.

.15. באשר לעבירות האיום - מדובר בעבירה המצריכה כוונה של ממש, ועוד לפני כן היא מצריכה התקיימות יסוד פיזי של איום.

סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, קובע כי **"המאים על אדם בכל דרך שהוא בפגיעה**

שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסייו, בשמו הטוב, בפרנסתו שלו או של אדם אחר, בכונה להפחיד את האדם או להקניתו - דין מס' 3 שנים".

ברור, שאם הוכח שהנאשם אמר את מה שטען בכתב האישום (שאם זה ימשיך כך הוא יזרוק את המתלוונת לנחל) אז הוא עבר עבירה איומיים.

.16. האם הנאשם אמר את הדברים שייחסו לו?

המתלוונת העידה שחד משמעית כן.

נתנהל ברלב העיד שאמرا.

הכליה יעל אלפנדרי שמעה אותו אומר "היהתי צריך לדחוף אותו לנחל"

הנאשם העיד שאמր לה ללקת לשטוף פנים בנחל וכך העידה גם אשטו שלטענתה שמעה אותו אומר משהו כמו: לכית תתקראי בנחל.

.17. הנה כי אין אפילו לא כל עד הتبיעה תומכים בגרסה המפלילה את הנאשם. הכליה שמעה שהוא שבכלל איננו איום. גרסה לא הופרכה, אין לשלול את גרסתה אפשרית, במובן זה שלא ניתן לומר שהוכחה מעבר לספק סביר שנוסח דברי הנאשם, שניים בחלוקת בין הנוכחים, הוא דווקא זה שבכתב האישום.

הואיל והספק הסביר נותר בעינו, יש לזכות את הנאשם גם מעבירת האויומים.

.18. בית המשפט מוצא את הנאשם זכאי.

הדיםיק מוחזר לסניגור.

התיק ירשם כסגור.

הודעה זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתנה והודעה היום י"ח אדר תשע"ז,
16/03/2017 במעמד הנוכחים.
אהוד קפלן, שופט

